

Sygn. akt IIK 803/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim – Wydział II Karny,

w składzie:

Przewodniczący:	Prezes SR Grzegorz Matuszewski
Protokolant:	St.sekr.sądowy Beata Wojtachna

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Grzegorza Gawrońskiego

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2016 r.

sprawy

K. O. syna R. i A. z domu S. urodzonego (...) w S.

oskarżonego o to, że:

9 sierpnia 2015 roku w O.w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim wobec którego wyłączono materiały do odrębnego prowadzenia do Sądu Rodzinnego i Nieletnich w Ostrowcu Św., w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem dokonał zaboru w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej w postaci alkoholu o nazwie Whisky Balantimes o poj. 0,7 l w ilości 8 butelek, o nazwie Finlandia o poj. 1 l w ilości 6 butelek, o nazwie Whisky Wather Red o poj. 1 l w ilości 1 butelki, wszystko o łącznej wartości 813,94 złotych, na szkodę (...)Sp. z o.o.,

tj. o przestępstwo określone w art. 278§1 kk w zw. z art. 12 kk

orzeka:

I. oskarżonego K. O. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu stanowiącego występki z art. 278§1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 278§1 kk skazuje go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46§1 kk zobowiązuje oskarżonego K. O. do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz (...)Sp. z O.O. kwoty 813,94 (osiemset trzynaście złotych i dziewięćdziesiąt cztery złote)

III. na podstawie art. 624§1 kpk zwalnia oskarżonego K. O. od ponoszenia kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim z dnia 10 lutego 2016 roku wydanego w sprawie o sygn. akt IIK 803/15 – w zakresie rozstrzygnięcia o karze

Aktem oskarżenia z dnia 02 grudnia 2015 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej w Ostrowcu Świętokrzyskim zarzucił K. O. popełnienie występku z art. 278§1kk w zw. z art. 12kk – polegającego na tym, że 09 sierpnia 2015 roku w O. w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim wobec którego wyłączono materiały do odrębnego prowadzenia do Sądu Rodzinnego i Nieletnich

w Ostrowcu Św., w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem dokonał zaboru w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej w postaci alkoholu o nazwie Whisky Balantimes o poj. 0,7l w ilości 1 butelki, wszystko o łącznej wartości 813,94 złotych na szkodę (...)sp.zo.o.

Sprawę zarejestrowano w rep. „K” pod sygn. IIK 803/15.

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwolił Sądowi ustalić w sposób niebudzący żadnych wątpliwości, iż swoim zachowaniem K. O. wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 278§1kk w zw. z art. 12kk.

Stopień winy oskarżonego w odniesieniu do przypisanego mu czynu jest wysoki. Zważyć należy, iż oskarżony postępując w określony sposób nie był zdeterminowany żadnymi obiektywnymi, zewnętrznymi okolicznościami, które w jakimkolwiek stopniu usprawiedliwiłyby jego zachowanie w tym w szczególności jeżeli chodzi o przedmiot czynu zabronionego jakim był alkohol. Działanie oskarżonego polegające na zaborze mienia celem przywłaszczenia go nacechowane było umyślnością. Nie bez znaczenia pozostaje także okoliczność, iż oskarżony był już uprzednio trzykrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu. Mimo to po upływie niespełna 7 miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku z dnia 12 lutego 2015 roku wydanego przez Sąd Rejonowy w Sanoku w sprawie o sygn. IIK 738/14 po raz kolejny dopuścił się przestępstwa kradzieży. Oskarżony nie wykorzystał aż trzykrotnie dawanych mu szans przez Sąd Rejonowy w Sanoku, który dwukrotnie orzekł w stosunku do niego kary ograniczenia wolności, a ostatnim w/w wyrokiem karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3-letni okres próby. Oskarżony nie wyciągnął żadnych wniosków z przedmiotowych orzeczeń. Pomimo młodego wieku, jak też założenia rodziny, nie wykazał żadnej chęci do zmiany swego dotychczas nagannego zachowania. Wręcz przeciwnie w świetle jego uprzedniej karalności, w pełni uprawnionym staje się wniosek, że z drogi przestępstwa uczynił on sobie łatwy sposób na uzyskanie środków finansowych. Co więcej fakt dopuszczenia się przez niego w okresie próby dot. sprawy o sygn. IIK 738/14 kolejnego przestępstwa przeciwko mieniu w sposób ewidentny świadczy o jego lekceważącym stosunku do wymiaru sprawiedliwości i orzeczeń Sądu. Oskarżony jest osobą zdrową, nie był leczony odwykowo, neurologicznie czy psychiatrycznie. W inkryminowanym czasie miał on w pełni zachowaną świadomość, wolność podjęcia określonej decyzji, możliwość rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia czynu. Po jego stronie nie zachodziły żadne czynniki, które uniemożliwiłyby bądź ograniczałyby jego wolę.

Również stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest znaczny, zważywszy na rodzaj naruszonego dobra prawnego, sposób i okoliczności jego popełnienia a także motywację oskarżonego. K. O. po raz kolejny dopuścił się przestępstwa przeciwko mieniu – dobru szczególnie chronionemu przez ustawodawcę, wykazując tym samym całkowity brak poszanowania dla wszelkich zasad i wartości. Oskarżony działał umyślnie, nie licząc się w ogóle z ustanowionymi zasadami prawnymi. Zważywszy na uprzednią karalność oskarżonego, w pełni uprawnionym staje się wniosek, że K. O. z przestępstwa uczynił sobie łatwy sposób na pozyskanie środków finansowych. Oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Udał się do sklepu w celu dokonania kradzieży. Był do niej przygotowany (zabrał ze sobą plecak). Podkreślenia przy tym wymaga, że przedmiotowego występku dokonał wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim, sprowadzając także jego „na złą drogę”. Owemu nieletniemu K. O. najpierw złożył propozycję dokonania kradzieży alkoholu i zarobienia w ten sposób „trochę pieniędzy”, a następnie przedstawił mu swoisty plan dokonania tego czynu.

Przy wymiarze kary Sąd zawsze uwzględnia wszystkie okoliczności zarówno świadczące na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego.

Na korzyść oskarżonego przemawia przede wszystkim fakt, iż swoim zachowaniem nie utrudniał niniejszego postępowania. W swoich wyjaśnieniach odniósł się do wszystkich okoliczności zdarzenia. Na tym miejscu uwzględnić należało także niezbyt dużą wartość skradzionego mienia i związanej z tym rozmiaru szkody dla pokrzywdzonego.

Natomiast na jego niekorzyść świadczy przede wszystkim uprzednia karalność, jak również fakt, iż po raz kolejny dopuścił się on przestępstwa przeciwko mieniu – dobru szczególnie chronionemu przez ustawodawcę. Nie bez znaczenia pozostaje także, że przedmiotowego czynu K. O. dopuścił się niespełna 7 miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku z dnia 12 lutego 2015 roku wydanego przez Sąd Rejonowy w Sanoku w sprawie o sygn. IIK 738/14, a zatem także w okresie próby. Dokonując tego czynu nie był też zdeterminowany żadnymi okolicznościami zewnętrznymi, które mogłyby w jakimś stopniu usprawiedliwić jego naganne zachowanie, które nacechowane było dużym nasileniem złej woli. Udał się do sklepu z góry powziętym zamiarem dokonania kradzieży i zdobycia środków finansowych, a więc nie było to przestępstwo „z przypadku”, dokonane „przy okazji”. Co więcej działanie jego stanowiło czyn o charakterze ciągłym. Takie zachowanie jednoznacznie wskazuje, że proces resocjalizacyjny w stosunku do jego osoby nie przebiega w sposób prawidłowy. Tym samym nie zasługuje na to, by skorzystać z instytucji dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Jednocześnie biorąc pod uwagę wszystkie w/w okoliczności jak również realia sprawy niniejszej, Sąd uwzględnił wniosek oskarżonego K. O. złożony na rozprawie w dniu 10 lutego 2016 roku – o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania postępowania dowodowego.

Zgodnie z treścią art. 387§1kpk do chwili zakończenia pierwszego przesłuchania wszystkich oskarżonych na rozprawie głównej oskarżony może złożyć wniosek o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego. Wniosek może również dotyczyć wydania określonego rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu.

Możliwość uwzględnienia wniosku przez Sąd oprócz spełnienia w/w warunków, uzależniona jest także od tego by okoliczności popełnienia przestępstwa i wina nie budziły wątpliwości, prokurator i pokrzywdzony nie sprzeciwili się temu, zaś cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości.

W niniejszej sprawie w trakcie pierwszego przesłuchania na rozprawie głównej oskarżony K. O. dobrowolnie poddał się karze i zaproponował karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Wniósł nadto o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego w kwocie 813,94 zł oraz o zwolnienie go od kosztów sądowych. Zarówno prokurator jak i pokrzywdzony – prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, nie sprzeciwili się jego wnioskowi.

Ponieważ oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu i złożył wyjaśnienia zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, Sąd uznając, że zarówno wina jak i okoliczności popełnionego przez niego przestępstwa nie budzą wątpliwości a cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości – przy braku sprzeciwu ze strony prokuratora oraz pokrzywdzonego, uwzględnił wniosek o skazanie bez przeprowadzania postępowania dowodowego w całości.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał K. O. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 278§1kk w zw. z art. 12kk i na podstawie art. 278§1kk skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Stosownie do treści art. 46§1kk w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. W warunkach określonych w art. 46§1kk sąd zobowiązany jest orzec obowiązek naprawienia szkody, jeżeli szkoda wynikająca z przestępstwa została określona i udowodniona (tak wyrok SN z dnia 21 listopada 2002 r., III KKN 269/00, LEX nr 74459). Podkreślić przy tym należy, iż orzeczenie obejmuje równowartość rzeczywistej szkody wynikłej bezpośrednio z przestępstwa, bez uwzględnienia przy ustalaniu jej wysokości tych składników i elementów szkody, które wynikły z następstw czynu, np. odsetek (zob. wyrok SN z dnia 4 lutego 2002 r., II KKN 385/01, LEX nr 53028). W wypadku wystąpienia wątpliwości co do rozmiaru wyrządzonej szkody sąd nie może odsyłać sprawy do odrębnego procesu cywilnego, lecz rozstrzyga ją w granicach możliwości dowodowych.

Z uwagi na fakt, iż w toku niniejszego postępowania nie odzyskano mienia, którego zaboru w inkryminowanym czasie dokonał oskarżony, Sąd – uwzględniając wniosek złożony w trybie art. 387kpk – zobowiązał oskarżonego K. O. do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz (...)Sp.zo.o kwoty 813,94 zł.

W ocenie Sądu kara tego rodzaju i w tej wysokości jest adekwatna do stopnia winy oraz uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu, a także spełni swe cele w zakresie prewencji ogólnej oraz cele zapobiegawcze wobec oskarżonego. Należy podkreślić, iż kara powinna w szczególności spełniać swe funkcje w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej, które to funkcje oddziaływania kary są najistotniejsze przy wyborze jej rodzaju. Kara powinna być skuteczna w wykonaniu, aby odniosła swoje cele i przyczyniała się do kształtowania się świadomości prawnej społeczeństwa. Tak orzeczona kara utwierdzi zarówno oskarżonego jak i społeczeństwo w przekonaniu, iż prawo karne nie pozostaje jedynie „na papierze”, a każdy poniesie odpowiedzialność w przypadku jego naruszenia.

Podnieść należy, iż wszelkie niedogodności wynikające dla oskarżonego z tytułu orzeczonej kary powinny być objęte jego przewidywaniem zanim podjął on decyzję o ponownym wkroczeniu na drogę przestępstwa i nie mogą obecnie wpływać na złagodzenie odpowiedzialności.

Wobec faktu uprzedniej karalności oraz opisanych uprzednio okoliczności obciążającej natury brak było przesłanek do orzeczenia kary wolnościowej o jakich traktują przepisy art. 69 kk .

Sąd w oparciu o dyspozycję art. 624§1kpk zwolnił K. O. od ponoszenia kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa. Rozstrzygając w tym zakresie Sąd miał na względzie fakt , że oskarżony na swym utrzymaniu ma bezrobotną konkubinę oraz roczne wspólne ich dziecko. Nie posiada żadnego majątku, a źródłem utrzymania całej rodziny stanowiły podejmowane przez niego prace dorywcze, z których uzyskiwał on niewielkie dochody.